

Ferenc pápa a hivatások 52. világnapjára, 2015.

Kedves Testvérek!

Húsvét negyedik vasárnapja elénk állítja a Jó Pásztor ikonját, aki ismeri juhait, nevükön szólítja, táplálja és vezeti őket. Ezen a vasárnapon már több mint ötven éve, a Hivatások Világnapját ünnepeljük. Ez minden alkalommal felhívja figyelmünket az imádság fontosságára – amint Jézus mondta apostolainak –, hogy „az aratás ura ... küldjön munkásokat az aratásába” (Lk 10,2). Jézus ezt a parancsot egy olyan alkalommal fogalmazza meg, amikor éppen misszióba küldi tanítványait. A tizenkét apostolon kívül további hetvenkét tanítványt is meghív és kettesével elküldi őket a misszióba (vö. Lk 10,1-16). Valóban, ha az Egyház „természetéből fakadóan missziós” (II. Vatikáni Zsinat, Ad gentes, 2.), a keresztény hivatás nem születhet meg másképpen, mint egy missziós tapasztalaton belül. Így amikor Krisztusnak, a Jó Pásztornak a hangját halljuk és követjük, s engedjük, hogy Ő magával ragadjon és vezessen bennünket, neki szenteljük életünket, ez azt is jelenti: engedjük a Szentléleknek, hogy bevezessen bennünket a misszió dinamizmusába, felkeltve bennünk a vágyat és az örömteli bátorságot, hogy felajánljuk életünket és odaadjuk Isten Országáért.

Csak akkor vagyunk képesek életünket felajánlani ebben a missziós lelkületben, ha kilépünk önmagunkból. Ezért a Hivatások 52. Világnapja alkalmából éppen arról a sajátos „kivonulásról” szeretnék elmélkedni, amit a hivatás, jobban mondva az Istentől ajándékba kapott hivatásra adott válaszunk jelent. Amikor a „kivonulás” szót halljuk, gondolatunk rögtön az Isten és a gyermekei alkotta nép közötti szeretet csodálatos történetének kezdeteire száll vissza, amelynek főbb eseményei az egyiptomi rabszolgaság drámai napjai, Mózes meghívása, a megszabadulás és az út az ígért föld felé. A Kivonulás könyve – a Biblia második könyve –, amely elbeszéli ezt a történetet, egyben ábrázolja az egész üdvtörténet példázatát, és a keresztény hit alapvető dinamikáját is. Valóban, a rabságban élő régi ember átmegy az új életre Krisztusban: ez a megváltás műve, amely végbemegy bennünk hitünk révén (vö. Ef 4,22-24). Ez egy valódi „kivonulás”, a keresztény lélek és az egész Egyház útja egy olyan lét felé, amely teljes mértékben az Atya felé fordul.

Minden keresztény hivatás gyökerénél megtalálható a hit megtapasztalásának ez az alapvető mozzanata: hinni azt jelenti, hogy kilépünk saját magunkból, énünk kényelmességéből és rugalmatlanságából, hogy életünk középpontja Jézus Krisztus legyen. Ábrahám nyomdokain elhagyjuk saját földünket, bizalommal útra kelünk abban a tudatban, hogy Isten megmutatja számunkra az utat az új föld felé. Ez a „kilépés” nem azt jelenti, hogy megvetjük saját életünket, érzéseinket, emberségünket. Éppen ellenkezőleg: aki Krisztus nyomdokain járja az utat, az élet bőségét találja meg, miközben önmagát teljesen Isten és az Ő országa szolgálatába állítja. Jézus mondja: „Aki nevemért elhagyja otthonát, testvéreit, nővéreit, apját, anyját, feleségét, gyermekeit vagy a földjét, százannyit kap, s az örök élet

lesz az öröksége” (Mt 19,29). Mindennek legmélyebb gyökere a szeretetben van. Valóban, a keresztény hivatás elsősorban szereteteli meghívás, amely vonzza az embert és az önmagán való túllépésre, az önközpontúságból történő kilépésre ösztönzi, amely egy „állandó kivonulás a magába zárkozó én-ből önmaga elajándékozásának szabadsága felé, s éppen ezáltal önmaga megtalálása, sőt Isten felfedezése felé” (XVI. Benedek, *Deus Caritas est* enciklika, 6).

A kivonulás megtapasztalása a keresztény élet paradigmája, különösen azok esetében, akik az Evangélium szolgálatára sajátosan átadott hivatásban élnek. Ez a megtérés és átalakulás folyamatosan megújuló alapállása, az úton maradásé, a halálból az életre történő átmeneté, ahogyan azt az egész liturgiában ünnepeljük: ez a húsvét dinamizmusa. Végül is Ábrahám meghívásától Mózeséig, Izrael pusztai vándorlásától a próféták által hirdetett megtérésig, egészen Jézus missziós útjáig, amelynek csúcspontja halála és feltámadása, a meghívás mindig Isten cselekedete, amellyel arra indít, hogy kilépünk kezdeti állapotunkból, megszabadít a rabszolgaság minden fajtájából, kiragad a megszokásokból és a közönyösségből és elindít az öröm felé, amelyet az Istennel és a testvérekkel való közösség jelent. Az Isten hívására adott válasz tehát nem egyéb, mint hogy engedjük kivezetni magunkat Őáltala a hamis biztonságérzetből, hogy útra keljünk Jézus Krisztus felé, aki életünknek és boldogságunknak kezdő- és végpontja is egyben.

A kivonulásnak ez a mozzanata nem csak a meghívott egyénre vonatkozik, hanem az egész Egyház missziós és evangelizációs tevékenységére is. Az Egyház annyira hű ténylegesen Mesteréhez, amilyen mértékben „kivonul”, nem aggódik önmaga, struktúrái és eredményei miatt, hanem képes nekiindulni, megmozdulni, találkozni Isten gyermekeivel azok valós élethelyzetében és együtt tud érezni (szenvedni) velük sebeik miatt. Maga Isten is kilép önmagából a Szentháromság szeretet dinamikájában, meghallja népének nyomorúságát és fellép, hogy megszabadítsa (vö. Kiv 3,7). Az Egyház ugyanerre a lét- és cselekvésmódra kapott meghívást. Az evangelizáló Egyház elindul az emberek irányába, hirdeti az Evangélium szabadító üzenetét, Isten kegyelmével gyógyítja a lélek és a test sebeit, felemeli a szegényeket és a szükségét szenvedőket.

Kedves testvéreim, ez a szabadító „kivonulás” Krisztus és a testvérek felé egyben az az út is, amelyen teljes mértékben megérhetjük az embert, és amely lehetővé teszi az ember és a társadalom fejlődését. Az Úr hívásának meghallása és elfogadása nem intim magánügy, amelyet összekeverhetnénk a pillanatnyi érzelmekkel, hanem konkrét, valóságos és teljes elköteleződés, amely átfogja egész életünket és azt Isten országa építésének szolgálatába állítja itt a földön. Ezért a keresztény hivatás, amely az Atya szívének szemlélésében gyökerezik, ugyanakkor testvéreink, különösen a legszegényebbek szabadságáért való tevékeny szolidaritásra indít minket. Jézus tanítványának ki van tárva a szíve a határtalan horizontra, és az Úrral való bensőséges kapcsolata soha nem menekülés az életből és a világtól, hanem éppen ellenkezőleg „lényegében mint missziós közösség mutatkozik meg” (*Evangélii gaudium* apostoli buzdítás, 23).

A kivonulásnak ez a dinamikája, amely az Isten és az emberek felé vezet minket, életünket örömmel és értelemmel tölti meg. Ezt szeretném főként a fiatalabbaknak elmondani, akik koruknál fogva és az előttük feltáruló jövőkép miatt képesek készségesnek és nagylelkűnek mutatkozni. Olykor az ismeretlen, a jövővel kapcsolatos aggodalmak és a mindennapok bizonytalansága azzal fenyegetnek, hogy megbénítják lendületüket, gúzsba kötik álmaikat, s egészen odáig jutnak, hogy azt gondolják: nem érdemes elköteleződni, és hogy a keresztény hit Istene korlátozza a szabadságukat. Ezzel szemben, kedves fiatalok, ne legyen bennetek félelem az iránt, hogy kilépjetek önmagatokból és útra keljetek! Az Evangélium az az Ige, amely felszabadítja, átalakítja és szebbé teszi az életünket. Milyen szép is engedni, hogy meglepjen Isten hívása, befogadni az Ő Igéjét, életeteket Jézus nyomában járni, az isteni misztérium imádásában és a felebarátok iránti nagylelkű odaadottságban! Életek ezáltal napról napra gazdagabb és örömtelibb lesz!

Szűz Mária, minden hivatás példaképe, nem félt kimondani „igen”-jét az Úr hívására. Ő kísért és vezet bennünket. Mária a hit nagylelkű bátorságával énekelte meg azt az örömet, hogy kilépett önmagából és rábízta életének terveit az Istenre. Hozzá fordulunk, hogy teljesen nyitottak legyünk arra a tervre, amelyet Isten mindannyiunknak egyenként készített; hogy növekedjen bennünk a vágy a kivonulásra, és hogy sietve elinduljunk a többi ember felé (vö. Lk 1,39). Szűz Mária védelmezzen bennünket és járjon közben mindnyájunkért.

Vatikán, 2015. március 29., Virágvasárnap

Ferenc pápa